

дороговартісного обладнання. Комп'ютер із будь-якою операційною системою, Веб-браузером і доступом до Інтернет дозволяють увійти в мережу і навчатися дистанційно. Системи навчання, що засновані на Веб-технологіях – асинхронні, тому вони потребують одночасної присутності викладача і студентів, заздалегідь підготовлені лекції передаються по мережі. Сучасний Інтернет створює умови для організації всесвітнього освітнього форуму, у межах якого можливо розробляти, викладати і динамічно корегувати велику кількість навчальних курсів. Студенти одержують можливість у процесі навчання звертатися до таких, раніше не використовуваних у навчанні ресурсів. Для ефективного впровадження технології Інтернет в освіті необхідно, щоб педагоги володіли такими базовими технологіями: технологією електронної пошти;

технологією пошуку інформації в Інтернеті, використовуючи різноманітні пошукові сервіси, технологією on-line – спілкування, технологією розміщення інформації в Інтернеті, використовуючи технології Веб-проекування і Веб-дизайну. Інноваційні зміни в Інтернет-освіті привели до появи технології Веб 2.0, котра надає можливість кожному студенту створювати та розповсюджувати контент в Інтернеті, запис у блозі, передачу відео через YouTube, розміщення картинок на Flickr, створення контенту у Вікі, а також розробляти соціальні мережі та ін. [3].

Отже, інформатизація є найефективнішим та інноваційно-доцільним інструментом модернізації освіти в Україні, який здатен виводити навчально-виховний процес на новий якісний рівень, насичувати його новими інтелектуальними та технологічними потенціями.

Література

1. Національна стратегія розвитку освіти України на 2012-2021 роки. Mon.gov.ua/images/files/4455.pdf.
2. Гудирева О. М. Впровадження інформаційно-комунікативних технологій у навчальному процесі вищого навчального закладу / О.М.Гудирева // Інформаційні технології в освіті. - 2010. - № 6. - С. 101-112..
3. Козяр М. М. Модернізація вищої освіти України засобами інформатизації / М. М. Козяр // Вісник Львівського державного університету безпеки життєдіяльності. - 2011. - № 5(2). - С. 131-136.
4. Торубара О. М. Застосування новітніх інформаційних технологій в навчальному процесі вищих навчальних закладів / О. М. Торубара. // Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Педагогічні науки. - 2013. - Вип. 108.2.

УДК 330.31

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ УКРАЇНИ

Добіжа Н.В. – к.е.н., доцент, Лозінська К.В. – викладач
Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Сьогодні, в умовах економічної нестабільності, питання поліпшення інвестиційного клімату країни є актуальним як ніколи. Першочерговим завданням є залучення як внутрішніх, так і зовнішніх інвестицій в реальний сектор національної економіки для його відновлення та подальшого розвитку. Протягом останніх років при формуванні економічної політики в Україні постійно наголошується на необхідності створення сприятливих умов для залучення іноземних інвесторів. Однак більшість заходів, що проводились під цим гаслом, призводили до погіршення підприємницького та інвестиційного середовища в країні.

У рейтингу інвестиційної привабливості країн світу International Business Compass на 2015 рік, опублікованому компанією BDO, Україна за рік піднялась на 20 позицій. Україна в рейтингу розташовується на 89 місці і входить до переліку країн, що показали найкраще зростання за рік, нарівні з Білоруссю і Латвією. У 2014 році

Україна займала 109 місце. Зазначені індекси формуються компанією BDO спільно з Гамбургським інститутом світової економіки, і характеризують економічну і фінансову привабливість різних країн світу на підставі трьох основних показників: економічних, політичних і соціокультурних умов [2].

За даними Державного комітету статистики України у січні – червні 2015 р. в економіку України іноземними інвесторами вкладено 1042,4 млн. дол. США та вилучено 351,3 млн. дол. США прямих інвестицій (акціонерного капіталу). Зменшення капіталу за рахунок переоцінки, утрат та перекласифікації за цей період становило 3604,0 млн. дол. США (у т. ч. за рахунок курсової різниці – 3539,3 млн. дол. США) [5].

Обсяги залучення капітальних інвестицій підприємствами України у січні-червні 2015 р. складають 98,7 млрд. грн., що становить 90,8% до відповідного періоду 2014 р. [5].

В цілому статистичні дані та міжнародна інвестиційна позиція України свідчать, що Україна є не досить привабливою для інвестицій, але водночас вона не знаходиться осторонь світових процесів, є достатньо інтегрованою у світове господарство і порушення макростабільності на зовнішніх ринках має свій відголос в Україні [1].

На наш погляд, незадовільний стан інвестиційної привабливості України, в першу чергу зумовлений наступними факторами, що спричиняють недовіру інвесторів до України, до них належать:

- нерівномірність іноземних капіталовкладень у регіони України;

- відсутність чіткої державної стратегії щодо заохочення інвестицій;

- корупція (в усіх сферах суспільного життя) [4];

- непрозорість судової системи (інвестори не впевнені у захищеності свого бізнесу);

- недосконале правове середовище (незадовільні зміни в Податковому кодексі, недосконалість Кримінально-процесуального кодексу); - складне адміністрування податків (особливо проблемними досі залишаються питання відшкодування ПДВ та перенесення збитків минулих періодів);

- загальний нестабільний економічний стан країни (безробіття, низький рівень життя населення, інфляційні коливання, нестабільність валютного ринку);

- технічні бар'єри в процесі митного оформлення; невпевненість іноземних інвесторів у подальшому співробітництві з Україною, яка переживає розквіт економічної кризи; - проблеми під час отримання банківських кредитів і позик (високі процентні ставки, не вигідні умови кредитних угод для позичальників, надзвичайно довга процедура розгляду можливості отримання кредиту);

- невисокий рівень розвитку промислової, фінансової та соціальної інфраструктури окремих регіонів (Закарпатська, Сумська, Кіровоградська, Тернопільська та Черкаська області) - політична ситуація (воєнна ситуація в зоні АТО, загальна нестабільність, суперечливість влади з опозицією, чітко невизначений напрям зовнішньої політики України)[5].

З метою підвищення інвестиційної привабливості, покращення інвестиційного клімату в Україні та активізації іноземного інвестування вважаємо за доцільне запровадження таких заходів [3]:

- досягнення консенсусу між різноманітними політичними партіями з приводу вирішення загальнонаціональних проблем виходу України з економічної кризи та поліпшення ситуації в зоні АТО;

- чітке та однозначне визначення пріоритетів у зовнішній політиці України – чітка орієнтація на створення зони вільної торгівлі з ЄС;

- активізація боротьби з інфляцією не тільки монетарними методами;

- впровадження економічного механізму страхування ризиків для іноземних інвесторів;

- забезпечення рівномірного розподілу обсягів іноземних інвестицій по всій Україні, шляхом підвищення інвестиційного потенціалу регіонів, не привабливих для іноземних інвесторів;

- забезпечення стабільності законодавства у сфері інвестування і оподаткування, вдосконалення Податкового та Кримінально-процесуального кодексів;

- усунення технічних бар'єрів в процесі відшкодування ПДВ та митного оформлення товарів, забезпечення пільгового податкового режиму під час здійснення великих капіталовкладень в економіку України;

- не тільки прийняття пакета законів щодо ліквідації корупції, зменшення адміністративного тиску на український бізнес, але й створення системи їх виконання;

- здійснення антимонопольних заходів та забезпечення внутрішнього конкурентного середовища для розвитку інвестиційної діяльності, покарання за їх порушення;

- здійснення антимонопольних заходів та забезпечення внутрішнього конкурентного середовища для розвитку інвестиційної діяльності, покарання за їх порушення;

- розвиток системи державних гарантій, що надаються інвестору в пріоритетних для України напрямках інвестування

- активізація заходів, щодо формування позитивного іміджу України.

Отже, можна зауважити, що політика регулювання та заохочення іноземних інвесторів до України вимагає вдосконалення та значного корегування. Розвиток та експансія великого національного приватного бізнесу, який теж поступово виходить на міжнародну арену і стає транснаціональним, необхідність підвищення його ефективності та конкурентоспроможності й отримання нових потоків прямих іноземних інвестицій вимагають лібералізації та вдосконалення національної інвестиційної політики в Україні.

Література

1. Погрішук Б. Методологія дослідження інвестиційних процесів в Україні: стан і напрямки розвитку / Б. Погрішук, В. Козловський // Наука молода. – 2007. – № 7. – С. 125-130.
2. Індекс інвестиційної привабливості України [2015] [Електронний ре-сурс] // European Business Association. – Режим доступу: <http://goo.gl/JZfAU6>. – Станом на 15.04.2015. – Назва з екрана.
3. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України [Електронний ресурс] : офіційний веб-сайт. – Режим доступу: <http://www.me.gov.ua>. – Станом на 01.03.2016. – Назва з екрана.
4. Іващенко М. В. Економічні наслідки «відкату» як форми рентоорієнтованої поведінки / М. В. Іващенко, І. В. Шкодін, І. В. Карпова // Бізнес-Інформ. – 2015. – № 1. – С. 15–20
5. Офіційний сайт Державного комітету статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.ukstat.gov.ua

УДК 631.1.02

КОНТРАКТИ ЯК ІНСТРУМЕНТИ АКМЕОЛОГІЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ

Цуркан С.Ф. – старший лаборант

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

Нині можна стверджувати, що економічна теорія контрактів є однією із основних складових неінституціоналізму. Очевидно також і те, що сучасна економічна наука приділяє значну увагу проблемам регулювання в цілому та якісним інструментам прийняття рішень зокрема. Соціум створює суттєві обсяги матеріальних ресурсів, тоді як процеси їх ефективного використання значною мірою визначаються саме якістю управління та / або регулювання. На нашу думку, саме контракти можуть виступати базальним фактором в процесах підвищення якості функціонування системи державного регулювання економіки.

Переконанні, що економічна поведінка агентів ринку у більшій мірі має егоїстичний характер, а відтак направлена на зменшення транзакційних витрат під час максимізації вартості. З цих позицій, контракти слід розглядати як перспективний та дієвий інструмент вирішення існуючих проблем у вітчизняній економіці в соціально-економічному та суто технологічному плані, причому як на макро-, мезо-, так і мікроекономічному рівні. Тому не дивно, що завдання швидкої адаптації вітчизняних реалій до світового досвіду контрактного регулювання є на сьогодні пріоритетним напрямком економічної науки.

На пострадянському просторі теоретико-методологічна база теорії контрактів формувалася на основі наукових праць Г. Журавльової [1], В. Луця [2], О. Мороз [3], М. Одінцової [4], А. Олійника [5], В. Семцова [6], В. Тамбовцева [7], М. Юдкевич [8] та ін. Саме цими авторами обґрунтовано фундаментальні принципи контрактного регулювання. Разом з тим подальших досліджень потребують питання, що стосуються використання контрактного підходу в економіці з урахуванням ендогенних та екзогенних факторів впливу. Недостатність належного прикладного опрацювання процесів

контрактного регулювання, а також складні інституційні трансформації зумовлюють здійснювати пошук нових підходів щодо дослідження формування контрактних засад.

На сьогодні ринок слід розглядати як сукупність контрактних відносин, на якому в результаті асиметрії інформації виникає потенційна загроза прояву опортуністичних моделей поведінки, а це може призводити до того, що ефект від різних потенційних можливостей учасників ринку зменшується та виникають економічні дисфункції.

Очевидно, що в сучасних умовах контракти можуть виступати не лише як фактори, які здатні об'єднувати економічні ресурси (внаслідок чого виникає синергія), але й вони здатні формувати загальну ціль, наприклад, максимізацію загальної вартості. Встановлено, що особливо перспективними в аспекті формування акмеологічних відносин можуть бути використані реляційні форми контрактів. Під якими, як правило, слід розуміти [6] письмові правочини між двома та більше агентами ринку, які спрямовані на зміну прав та обов'язків (набуття та / або позбавлення) сторін. Варто відзначити, що обов'язковою умовою таких контрактів має бути можливість перманентного координування дій сторін, у т. ч. шляхом використання імпліцитних механізмів, але при цьому, загальні положення таких угод змінюватися не повинні.

Особливу увагу слід приділяти розробці методологічних підходів щодо аналізу ефективності державного регулювання, які б базувалися на логічно-аргументованій сукупності критеріїв та показників такого аналізу в рамках контрактного підходу, що у свою чергу, могло б слугувати інформаційно-аналітичною базою для прийняття адекватних управлінських рішень у напрямку протидії опортунізму та корупції.

Принципи контрактації з достатньою